

C) 12:1-25 Dumnezeu îl înalță pe agentul schimbării: Petru

i.	12:1-4	<i>Intemnitarea lui Petru de catre Irod</i>
ii.	12:5-11	<i>Miraculoasa evadare</i>
iii.	12:12-17	<i>Uimirea fratilor</i>
iv.	12:18-23	<i>Uciderea paznicilor si moartea lui Irod</i>
v.	12:24-25	<i>Concluzie</i>

Deși prezintă o istorie simplă a întemnitării și eliberării lui Petru, acest capitol mi se pare foarte complicat. Nu întrezăresc cu claritate nici mesajul central, nici vreun element de noutate, nici vreo legătură clară cu subsecțiunea anterioară. La prima vedere, capitolul 12 apare în context ca nuca-n perete. Dar credem că toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu; de aceea, ne vom apleca cu smerenie în fața acestui capitol și vom comenta pe rând cele patru pasaje care îl compun, în speranța că, de-a lungul acestui proces, Domnul va aduce, în îndurarea Lui, lumina Sa.

Din experiența în studiu de până acum, știu că tocmai astfel de pasaje sunt foarte importante și ascund comori nebanuite. Acest lucru mă motivează și mai mult să îl analizez cu răbdare și cu multă atenție. Oare ce îmi vei spune, Doamne, prin acest capitol?

i) 12:1-4 Intemnițarea lui Petru

Oare să fie la întâmplare faptul că, exact în aceeași perioadă în care se aduceau ajutoarele de la Neamuri, Irod a declansat o nouă prigoană împotriva Bisericii? Nu era o prigoană de mari proporții, ci mai degraba o activitate de “vanare a capilor”. Într-adevăr, în capitolul 12 nu avem același tip de prigonire ca în capitolul 8, când a trebuit ca toți creștinii să părăsească Ierusalimul. Acum, Irod a pus mâna doar pe “unii din Biserică, pentru că să-I chinuiască”. Și se pare că Irod s-a îndreptat în special împotriva liderilor. Astfel, apostolul Iacov, fratele lui Ioan, este martirizat.; după care în vizor este luat Petru.

Cum spuneam, toate acestea aveau loc exact în perioada în care se făcea un nou pas de apropiere între creștinii evrei și creștinii dintre Neamuri, prin aducerea ajutoarelor din Antiohia în Iudeea. Era oare cel rău în spatele acestor acțiuni? Care era planul lui Satan? El nu privea cu bucurie apropierea creștinilor evrei de creștinii dintre Neamuri. Să reprezinte aceasta prigoana planul lui de a stopa acest proces de apropiere? Tot ce este posibil. Dar cum anume? Ar fi mai multe posibilități:

- Satan putea încerca, prin declansarea prigoanei din Iudeea, să-i sperie pe Saul și pe Barnaba și astfel să îi întoarcă din drum.
- Prigonirea aduce noi provocări, noi priorități care ar fi putut eclipsa procesul de relaționare cu cei din Antiohia.
- Satan dorea eliminarea liderilor de la Ierusalim, lideri care susțineau apropierea de Neamuri, în ciuda multor împotriviri (vezi cap.15).

Punctul c) mi se pare foarte interesant. Intr-adevar, urmatoarea tinta a lui Irod este Petru, tocmai vasul prin care Domnul a initiat apropierea crestinilor iudei de cei dintre Neamuri. Dorea Satan eliminarea lui Petru de pe scena istoriei tocmai pentru ca el avea un rol important in sustinerea acestei viziuni in Biserica din Ierusalim? Nu stim exact, dar se pare totusi ca avem de-a face cu o contraofensiva a celui rau. Dar asa cum am invatat din capitolele 4-6, cel rau trage in cele din urma la carul de slava a lui Dumnezeu, caci si Domnul are un plan, dar spre binele Bisericii Sale.

In capitolul 15 vom descoperi ca in comunitatea crestinilor din Ierusalim erau multi iudei care nu priveau cu bucurie apropierea de Neamuri. La Conciliul de la Ierusalim, Petru va avea un rol important; el deschisese drumul catre Neamuri, iar prezenta sa reprezenta un factor de echilibru.

Acum, in capitolul 12, tocmai acest Petru este ținta atacului celui rău care urmărea nimicirea credinței sale sau măcar moartea sa fizică. Toți știau ca Petru era cel care a inițiat înlăturarea barierelor sociale puse de Domnul in Vechiul Testament. Oare faptul ca el era tinta prigoanei sa fi reprezentat o pedeapsa din partea lui Dumnezeu? Oare unii iudei crestini erau cuprinși de indoială si erau ispititi sa vada in Irod unealta prin care Domnul fie il pedepseste pe Petru, fie incearca sa puna capăt “noului curent” inițiat de acesta in comunitatea sfinților? Tot ce este posibil. Oare ce avea sa se întâmple? Irod il intemnițase de câteva zile bune si cu totii asteptau judecata publică de dupa Paste. Nu este la intamplare ca toate aceste evenimente au loc pe perioada acestei sarbatori – Pastele. In aceasta perioada, multi crestini iudei, care auzisera de noua perspectiva de evanghelizare a Neamurilor propusa de Petru, se aflau la Ierusalim. Au aflat de Petru si erau in asteptare.

ii) 12:5-11 Miraculoasa evadare

Biserica nu inceta sa inalte rugaciuni catre Dumnezeu pentru Petru. Oare pentru ce se ruga Biserica? Cu siguranta ca, in primul rand, se ruga pentru credinta lui, pentru intarirea sa din punct de vedere spiritual. Imi aduc aminte de cuvintele lui Pavel din Filipeni 1:18-20: “Ce ne pasa? Oricum: fie de ochii lumii, fie din toata inima, Hristos este propovaduit. Eu ma bucur de lucrul acesta si ma voi bucura. Caci stiu ca lucrul acesta se va intoarce spre mantuirea mea prin rugaciunile voastre si prin ajutorul Duhului lui Isus Hristos. Ma astept si nadajduiesc cu tarie ca nu voi fi dat de rusine cu nimic; ci ca acum, ca intotdeauna, Hristos va fi proslavit cu indrazneala in trupul meu, fie prin viata mea, fie prin moartea mea”.

Pavel era incredintat ca, pe baza credintei sale depline in Dumnezeu, Domnul il va intari si il va pazi de cel rau. Cu toate acestea, el era constient ca izbavirea sa avea sa fie infaptuita prin rugaciunile filipenilor. El stia ca Domnul a ales sa lucreze prin oameni; era constient ca Domnul lucreaza prin Biserica Sa; stia ca avea nevoie de rugaciunile filipenilor. Nu stim cat de constienti erau crestinii de acest adevar, dar Pavel cunostea foarte bine aceste legitati spirituale.

Biserica din Ierusalim cunostea si ea aceste adevaruri. Chiar in cazul lui Petru, apostolul Domnului, liderul Bisericii din Ierusalim, Biserica nu inceta sa inalte rugaciuni catre Dumnezeu. Probabil ca facusera lanturi de rugaciune, astfel incat, pe intreaga perioada a intemnitarii, sa existe macar un grup de frati in trupul lui Hristos care sa se roage fierbinte pentru Petru.

Petru nu este idolatrizat, nu este perceput ca fiind infailibil si invulnerabil. Biserica nu crede ca Petru are o relatie atat de speciala cu Domnul, incat sa nu mai aiba nevoie de rugaciunea

fratilor. Ba dimpotriva, Petru, ca lider al Bisericii, este perceput ca fiind tinta atacului celui rau. Biserica pare a fi constienta de razboiul spiritual infricosator ce se da asupra liderilor ei. Biserica pare sa inteleaga ca atacul celui rau este mai puternic in cazul liderilor ei. Deci, cu siguranta ca fratii se roaga pentru intarirea credintei sale. Confruntarea cu moartea, cu martirajul nu este o incercare usoara pentru nimeni.

Dar este foarte posibil ca Biserica sa se roage si pentru eliberarea lui Petru, pentru protejarea vietii acestuia. Poate unii din Biserica au inteles inclusiv rolul deosebit de important al lui Petru in procesul apropierii evreilor de Neamuri. Conform Fapte 11:30, trebuia ca ajutoarele din Antiohia sa ajunga la prezbiterii din Iudeea. Ori, in capitolul 12, tocmai cei mai de seama lideri reprezinta tinta atacului spiritual. Este posibil ca iesirea lor de pe scena pamanteasca a Bisericii sa fi dus la ridicarea unor noi prezbiteri (vezi cap.15) care sa nu mai fi fost atat de deschisi fata de Neamuri si care chiar sa fi refuzat suportul fratilor din Antiohia. Sau poate ca alti credinciosi, desi nu intelegeau acest rol al lui Petru, doreau ca el sa ramana in viata din pricina calitatilor sale si a slujirii cu totul deosebite in cadrul Bisericii.

Tot epistolele lui Pavel ne arata ca primii crestini erau invatati sa se roage nu numai pentru izbavirea spirituala a fratilor, ci si pentru cea fizica. Iata ce spune apostolul Pavel in Romani 15:29-33: "Stiu ca, daca vin la voi, voi veni cu o deplina binecuvantare de la Hristos. Va indemn dar, fratilor, pentru Domnul nostru Isus Hristos si pentru dragostea Duhului, sa va luptati impreuna cu mine, in rugaciunile voastre catre Dumnezeu pentru mine, ca sa fiu izbavit de razvratitii din Iudea si pentru ca slujba pe care o am pentru Ierusalim sa fie bine primita de sfinti; si astfel sa ajung la voi cu bucurie, cu voia lui Dumnezeu, si sa ma racoresc putin in mijlocul vostru. Dumnezeuul pacii sa fie cu voi cu toti! Amin!

Din aceasta perspectiva, putem crede ca Biserica se ruga cu insistenta si pentru eliberarea lui Petru, pentru protejarea vietii lui. In urma acestei rugaciuni, Domnul, care S-a legat pe Sine sa lucreze prin oameni, a putut initia miraculoasa evadare. Toata Scriptura ne arata modul in care Cerul lucreaza pe pamant tocmai prin vase sfinte care mijlocesc si fac voia Lui. La fel s-a intamplat si acum. In urma rugaciunilor Bisericii, batalia a fost castigata in vazduh (vezi Daniel 10) si Petru a putut fi eliberat. Petru a evadat chiar in noaptea dinaintea zilei in care Irod urma sa il infatiseze la judecata. De ce tocmai acum? Poate ca de-abia acum a fost castigata batalia in vazduh sau poate ca, in acest mod, in urma unei tensiuni si asteptari prelungite, impactul evadarii a fost mai puternic.

Versetele 7-10 ne prezinta amanuntit procesul miraculoasei evadari. Oare care sa fie rostul acestor detalii? Cred ca, in primul rand, rostul lor este sa sublinieze cat de bine era pazit Petru si, in consecinta, cat de mare a fost minunea. In dosarul sau, Petru mai avea antecedente in ceea ce priveste evadarea (vezi cap.5). Insa acum era foarte bine pazit: era legat de maini cu doua lanturi, se afla permanent intre doi ostasi, apoi urmau cele doua straji si poarta de fier. Din punct de vedere omenesc, evadarea era imposibila. Chiar pentru Petru intamplarea parea o vedenie si, in versetul 11, el insusi pare sa fie uimit de interventia miraculoasa a lui Dumnezeu.

iii) 12:12-17 Uimirea fraților

Primul lucru pe care il face Petru este sa dea de stire fratilor despre punerea sa in libertate. Pasajul insista pe uimirea fratilor. Ei inclina mai mult sa creada ca a innebunit Roda sau ca a aparut ingerul lui Petru, decat ca acesta este liber. De ce? Nu se rugau ei oare pentru

eliberarea lui? De ce au ramas cu totii incremeniti? Oare nu se rugau cu credinta? Eu nu m-as grabi sa ii judec. Uimirea lor evidentiaza inca o data cat de mare a fost minunea. Ei cunosteau foarte bine atat ura si hotararea lui Irod, cat si paza stricta sub care era pus Petru; se rugau pentru salvarea lui, dar poate ca o asteptau mai tarziu si sub alta forma.

Cred ca s-au rugat cu credinta. Aceasta nu inseamna ca nu ar fi putut sa se roage cu mai multa credinta! Cert este, inasa, ca Domnul ne surprinde de multe ori atat prin promptitudinea raspunsului, cat si prin modalitatile concrete de indeplinire a cererilor noastre. Este absolut normal ca Dumnezeu sa ne surprinda! Este adevarat ca, uneori, surprinderea are la baza putina noastra credinta. De multe ori, inasa, surprinderea noastra este absolut normala. Eu cred ca lui Dumnezeu Insusi Ii place sa ne uimeasca, sa ne faca astfel de surprize. Este un Dumnezeu infinit si minunat, intotdeauna vor exista lucruri noi in caracterul Sau care ne vor uimi! Ii face placere sa ne arate mereu si mereu ca El este mult mai mare decat ceea ce poate cuprinde mintea noastra la un moment dat.

Petru povesteste marea lui izbavire si insista ca acest lucru sa fie spus lui Iacov (fratele Domnului) si fratilor. Este vorba de acel Iacov din capitolul 15 care, alaturi de Petru, sustine ca Neamurile sa nu fie silite sa pazeasca obiceiurile date de Moise. Vestea izbavirii lui Petru a insemnat mai mult decat o incurajare si o mangaiere pentru frati, mai mult decat un raspuns la rugaciuni; ea a insemnat si confirmarea lui Petru ca slujitor al lui Dumnezeu. Domnul a intervenit si l-a eliberat, subliniind cu toata taria ca Biserica Sa mai are nevoie de slujirea lui Petru. Rezulta de aici ca "noul curent de evanghelizare" propus de Petru nu are nimic pacatos sau gresit. Altfel, Domnul nu ar fi adus aceasta minunata confirmare a sa.

iv) 12:18-23 Uciderea paznicilor si moartea lui Irod

Furia lui Irod subliniaza a treia oara maretia minunii. Singura explicatie pe care a zarit-o Irod este aceea ca paznicii s-au lasat mituiti. De aceea i-a omorat cu cruzime. Cat de diferit este Irod fata de Nebucadnetar! Daca, in urma izbavirii celor trei din cuptorul de foc, Nebucadnetar s-a smerit si l-a laudat pe Domnul, in urma izbavirii lui Petru, Irod s-a incapatanat si s-a impietrit si mai tare. Insa rabdarea lui Dumnezeu in ceea ce il privea era aproape de final.

Cei din Tir si Sidon erau foarte bogati. Dependenta lor de alimentele din tara imparatului nu face decat sa sublinieze cat de cumplita era foamea. Irod era acum liderul lor. Insa nu era, precum Petru, un lider dorit, ci era "inghitit" de nevoie. Multimea nu era sincera fata de Irod, dar il lingusea, pentru a obtine bunavointa lui: "Glas de Dumnezeu, nu de om!"; Irod a acceptat slava multimei si nu a dat slava lui Dumnezeu. "Indata l-a lovit un inger al Domnului pentru ca nu daduse slava lui Dumnezeu". Dar oare daduse Irod slava lui Dumnezeu cat timp a trait pana in acest moment? De ce a fost lovit tocmai acum? Pe de o parte, rabdarea lui Dumnezeu ajunsese acum la capat, pe de alta parte, acest eveniment apare chiar dupa inchiderea lui Petru. Iata ca Dumnezeu marturiseste in favoarea apostolului, atat prin izbavirea minunata a acestuia, cat si prin pedepsirea inspaimantatoare a prigonitorului acestuia. Lumina acestui capitol devine din ce in ce mai clara: Domnul il confirma pe Petru ca slujitor al Sau si marturiseste in favoarea celui care a initiat si sustinea apropierea de Neamuri.

v) **12:24-25** *Concluzie*

Ultimele doua versete imi confirma faptul ca interpretarea mea este corecta. Tabloul cu Petru este asezat intre versetele 11:30 si 12:25; ambele versete vorbesc despre misiunea lui Pavel si a lui Barnaba de a apropia crestinii evrei de crestinii dintre Neamuri. Cel rau a incercat sa impiedice acest lucru, lovind in liderii din Ierusalim. Dar Domnul Si-a implinit planul Sau si, pana la urma, cel rau a tras din nou la carul de slava al lui Dumnezeu. Tot raul a fost spre bine, atacul asupra lui Petru s-a transformat in confirmarea lui ca slujitor autentic in ochii tuturor. Descoperim inca o data acelasi adevar: o incercare sau un atac spiritual nu fac decat sa anunte o noua etapa in lucrarea Domnului. Daca ramanem alipiti de Domnul, toate lucrurile lucreaza spre binele nostru si toate sagetile celui rau devin instrumente prin care lucrarea Domnului sporeste in noi si in cei de langa noi intr-un chip minunat. Cine este intelept, sa ia seama la aceste lucruri!

Sa privim acum putin spre sectiunea pe care tocmai am terminat sa o studiem: Fapte 9:32-12:25. Petru este personajul principal, este vasul prin care Domnul Isi conduce Biserica Sa spre o noua etapa.

- I. **9:32-43** Domnul lucreaza minunat prin Petru: o vindecare, o inviere si doua treziri spirituale. Insa lucrarea se limiteaza la sfera poporului evreu. Domnul il confirma inca de pe acum pe Petru ca slujitor al Sau, pregatind astfel schimbarea pe care o va face prin el.
- II. **10:1-11:18** In urma revelatiei, Petru accepta sa isi schimbe teologia si se apropie de Neamuri. Este inaugurata o noua strategie a preotiei, diferita de cea vechi-testamentala. Domnul intervine cu multe semne si crestinii evrei se smeresc in fata revelatiei divine.
- III. **11:19-30** Lucrarea Bisericii intra intr-o noua faza; ea nu se mai limiteaza la sfera poporului evreu. Se naste prima Biserica dintre Neamuri si Domnul aduce o foamete pentru a creste apropierea dintre crestinii evrei si cei dintre Neamuri.
- IV. **12:1-25** Satana contraataca si loveste in liderii Bisericii de la Ierusalim. Biserica se roaga si Domnul transforma atacul intr-o mare biruinta: prin miraculoasa evadare si prin pedepsirea lui Irod, Petru este confirmat din nou ca slujitor al lui Dumnezeu in ochii tuturor. Drept consecinta, procesul apropierii de Neamuri continua.

Ce minunat este sa studiez o carte, sa legi tablourile intre ele si sa vezi maretia si logica planului lui Dumnezeu! Nu pot sa nu ma inchin in fata Acestui Dumnezeu care stie sa pregateasca schimbarea, sa o initieze si sa o vesteasca cu tarie! Planul Sau se implineste prin oameni asemenea lui Petru. Ei devin tinta barfelor si razboiului spirital, dar Domnul este alaturi de ei, ca sa ii sprijineasca si sa ii confirme ca slujitori ai Sai.

APLICAȚII

In acest capitol sunt aplicatii foarte frumoase. In schimb, timpul limitat si energiile pe sfarsite ma determina sa amintesc doar doua dintre ele:

a) Raportarea Bisericii la prezbiterii ei

Aceasta este o aplicatie foarte importanta pe care am dezvoltat-o deja putin cand am parcurs capitolul 12. Acest capitol ridica urmatoarele intrebari Bisericilor locale, in general, si Bisericii Neemia, in particular:

- Cat de mult stie Biserica sa isi aprecieze prezbiterii? Cat de mult constientizeaza ea rolul cheie al prezbiterilor? Cat de mult multumeste Biserica pentru prezbiterii ei?
- Cat de mult constientizeaza Biserica faptul ca prezbiterii sunt tinta razboiului spiritual? Sunt membrii Bisericii constienti ca prezbiterii sunt vulnerabili si ca pot fi si ei infranti? Oare intuiesc cei din comunitate cat de mari sunt incercarile prin care trec acestia?
- Oare cat de mult se roaga Biserica pentru prezbiterii ei? Cat de mult se roaga pentru protectia spiritala si cat pentru sanatatea fizica?
- Cum reactioneaza Biserica in momentele in care prezbiterii trec prin incercari vizibile (aduceti-va aminte de Ioan Chirila si de Iosua...) sau cand viata lor fizica este amenintata: boli, accidente?
- Oare cat de mult se preocupa Biserica pentru ca prezbiterii sa o poata sluji cu toata inima, fara piedici, fara intristare? (vezi Exod 13:17)
- Oare cat de mult isi protejeaza Biserica prezbiterii, pentru ca acestia sa se poata dedica Cuvantului, rugaciunii si carmuirii, in vederea unei eficiente maxime in slujire?

b) “Smeriti-va dar sub mana tare a lui Dumnezeu pentru ca, la vremea Lui, El sa va inalte”

(1Petru 5:6).

Este un adevar pe care trebuie sa il stie fiecare lucrator, mai ales daca este un lucrator-cheie, un promotor al schimbarii. Orice promotor al schimbarii va cunoaste impotrivirea traditiei si a obiceiurilor, impotrivirea prejudecatilor, a lucrurilor vechi si sfintite, impotrivirea fratilor si a lumii. El va fi tinta unui imens razboi spiritual. Vor exista ispite directe de a da inapoi: frica de oameni, denigrarea, barfa. Pot fi si ispite indirecte, ascunse. Oricum, o incercare sigura va fi in ceea ce priveste barfa si denigrarea. Si atunci va aparea pericolul de a raspunde cu ura si cel al defocalizarii, pericolul de a raspunde tuturor acuzatiilor si incercarea de a solutiona toate dosarele de acuzare. Promotorii schimbarii vor fi priviti cu indoiala si scepticism, unii oameni ii vor ponegi si anatemia. Fiecare astfel de lucrator va cunoaste aceste lucruri.

Dar promotorul schimbarii nu trebuie sa se lase intimidat, ci sa stie ca Domnul este de partea lui. Dumnezeu il va intari si il va confirma ca slujitor al Sau in mod public. Responsabilitatea slujitorului este de a sluji. In schimb, este responsabilitatea lui Dumnezeu sa il inalte inaintea poporului Sau. Domnul l-a inaltat pe Moise, Domnul l-a inaltat pe Iosua, Domnul l-a inaltat pe Petru si tot Domnul ne va inalta si pe noi.

Sa citim urmatoarele pasaje:

- **Exod 19:9** “Si Domnul a zis lui Moise: “Iata, voi veni la tine intr-un nor gros, pentru ca sa auda poporul cand iti voi vorbi si sa aiba intotdeauna incredere in tine”.
- **Iosua 3:7** “Domnul a zis lui Iosua: “Astazi voi incepe sa te inalt inaintea intregului Israel, ca sa stie ca voi fi cu tine, cum am fost cu Moise”.
- **2 Samuel 5:12** “David a cunoscut ca Domnul il intarea ca imparat al lui Israel si ca-i ridica imparatia din pricina poporului Sau Israel”.

Domnul ne va inalta, dar nu spre slava noastra, ci spre slava Lui! Domnul ne va inalta, dar nu la vremea noastra, ci la vremea Lui! Pana atunci, nu te ingrijora, nu te defocaliza, ci slujeste mai departe si implementeaza schimbarea! Este preocuparea si responsabilitatea Domnului sa te confirme ca slujitor al Lui inaintea poporului Sau!